

Република Србија
Апелациони суд у Новом Саду
Гжуз. 5/25
04.12.2025. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА !

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Олгице Милошевић, председника већа, Ксеније Рончевић и Душке Симић, чланова већа, у правној ствари **тужиоца АА** (ЈМБГ ...) из ..., Ул. ... бр. ..., кога заступају пуномоћници Душко Ковачевић и Ена Челекетић, адвокати у Београду и Братислав Тодоровић, адвокат у Нишу, против **туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Суботица**, ПИБ: 105356542, МБ: 17715780, кога заступа пуномоћник Владимир Николић, адвокат у Београду, ради узбуњивања, одлучујући о жалбама парничних странака, изјављеним против пресуде Вишег суда у Суботици Пуз. 1/25 од 24.09.2025. године, на седници већа, одржаној дана 04.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалбе тужиоца и туженог се **ОДБИЈАЈУ** и пресуда Вишег суда у Суботици Пуз. 1/25 од 24.09.2025. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Одбија се захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици Пуз. 1/25 од 24.09.2025. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца, ради утврђења да је тужени према тужиоцу, као узбуњивачу, предузео штетну радњу због извршеног узбуњивања, која се огледа у премештају на ниже радно место са нижом зарадом, у премештају на радно место ... које није обавезно по систематизацији радних места и може бити укинута, стављању у неравноправан положај у односу на друге запослене покретањем и вођењем дисциплинског поступка без стварног и објективног разлога и стварању непријатељског окружења на раду (став 1 изреке), затим захтев којим је тражена забрана туженом вршења других штетних радњи према тужиоцу, као узбуњивачу (став 2 изреке), те захтев за накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа у износу од 500.000,00 динара и на име претрпљеног страха у износу од 500.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате (став 3 изреке), као и захтев за обавезивање туженог да о свом трошку, у трајању од 30 дана, објави пресуду на порталу „Пиштаљка” и на почетној страници сајта туженог (став 4 изреке). Тужени је обавезан да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 14.625,00 динара, у року од 8 дана од пријема писаног отправака пресуде, под претњом извршења, у случају доцње са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став 5 изреке), док је захтев туженог за накнаду трошкова поступка у износу од 500.000,00 динара одбијен (став 6 изреке).

Против наведене пресуде, у делу којим је одбијен тужбени захтев и његов захтев за накнаду трошкова парничног поступка, тужилац је изјавио благовремену жалбу, побијајући је из свих законом прописаних разлога. Поставио је захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против те пресуде, жалбу је благовремено изјавио и тужени, побијајући је у делу у коме је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка и у делу којим је одбијен његов захтев за накнаду парничних трошкова, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у границама разлога наведених у жалбама, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП и на правилну примену материјалног права, сходно овлашћењима из одредбе члана 386. став 3. ЗПП, овај суд налази да је та пресуда донета без битних повреда одредаба парничног поступка, те да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право, због чега су жалбе неосноване.

Супротно жалбеним наводима, којима се указује на то да је у првостепеном поступку учињена битна повреда одредаба поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, овај суд налази да је побијана пресуда јасна и образложена, да о одлучним чињеницама садржи јасне, потпуне и непотивречне разлоге, као и да је изрека пресуде разумљива и у складу са датим разлозима заснованим на изведеним доказима.

Жалбени наводи тужиоца, којима се првостепена пресуда побија због погрешне оцене доказа изведених од стране првостепеног суда, а која је довела до тога да битне чињенице буду непотпуно и погрешно утврђене, те да самим тим и материјално право погрешно примењено, уз истицање да се у недостатку правилне оцене изведених доказа у образложењу пресуде, не може утврдити које је чињенице првостепени суд утврдио којим изведеним доказима, нису основани. Наиме, у конкретном случају, оцена доказа, нарочито исказа тужиоца и сведока, те писаних доказа, није изостала, како то тужилац у жалби неосновано наводи, будући да је првостепени суд у образложењу побијане пресуде, у делу оцене изведених доказа, апсолутно јасно, детаљно и изричито навео које одлучне чињенице за пресуђење у овој правној ствари је утврдио којим изведеним доказом, на које овај суд упућује, а контролишући такву оцену овај суд у конкретном случају не налази било какву сумњу у истинитост чињеница које је утврдио првостепени суд, по свом слободном уверењу. На основу описане оцене доказа, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио све битне и одлучне чињенице за пресуђење у овој правној ствари, као и оне на које је упућен решењем овог суда Гжуз. 2/25 до 13.03.2025. године, све сагласно одредбама члана 7, члана 8. и члана 229. ЗПП.

Чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и аргументоване, правилне и на закону засноване разлоге за примену материјалног права, овај суд прихвата и не образлаже детаљно, сходно одредби члана 396. став 2. ЗПП.

Овај суд прихвата за правилан став првостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева ради утврђења да је тужени предузео штетне радње према тужиоцу као узбуњивачу, на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде, а последично и захтев ради накнаде нематеријалне штете и објаве пресуде.

Супротно жалбеним наводима тужиоца, правилно првостепени суд налази да молба за пријем, коју је дана 28.01.2022. године, тужилац упутио заменику директора РФ ПИО ББ, нема карактер радње унутрашњег узбуњивања у смислу члана 2. став 1. тачка 1. Закона о заштити узбуњивача, јер истом није откривена било каква информација о кршењу прописа, кршењу

људских права, вршењу јавног овлашћења противно сврси због које је поверено, опасности по живот, јавно здравље, безбедност, животну средину, као и ради спречавања штете великих размера. Наиме, наведена молба садржи само обавештење подносиоца да у Филијали туженог у Суботици, у задњих годину дана, постоји сумња на злоупотребе службеног положаја, мобинг према запосленима и друго, без конкретизације радњи којима тужилац сумња да су извршене злоупотребе (радње нису наведене ни описно, нити по времену дешавања, а није наведено ни име лица (једног или више њих) које је те радње предузимало), нити је поводом те молбе заменик директора туженог или било ко од стране туженог, тужиоца позвао на разговор, па тужени није ни дошао до сазнања ко је, када и какве радње предузео. Како то правилно налази и првостепени суд, лице које врши узбуњивање, у тренутку када врши пријаву као вид унутрашњег узбуњивања, не мора имати све потребне информације (у ком смислу су наводи тужиоца тачни), али је потребно да постоје одређени наводи који конкретизују сумњу, а тичу се лица за које се сумња да је предузело поступање којим се крши одређено право, пропис и слично, против кога је то поступање било усмерено, када и на који начин, што је у конкретном случају све изостало. Само саопштавање постојања сумње на злоупотребе службеног положаја, мобинг и слично, нужно не води статусу узбуњивача лицу које ту сумњу изражава.

Са тим у вези, правилан је и став првостепеног суда да је прву, конкретну радњу узбуњивања, тужилац извршио дана 11.08.2022. године, када је ОЈТ-у у Суботици између осталих, поднео кривичну пријаву и против ВВ (... Филијале у Суботици од 07.12.2013. године до 26.04.2023. године) и ГГ (... Филијале од 23.06.2021. године), запослених код туженог, због кривичног дела трговине утицајем из члана 366. став 1. КЗ у саизвршилаштву, а због наводних незаконитости у погледу запошљавања ГГ код туженог и тиме извршио спољашње узбуњивање. Наиме, тужилац је о поднетој кривичној пријави обавестио заменика ... РФ ПИО ББ и електронском поштом му доставио примерак те пријаве, а о истој је обавештена и ВВ, која је то потврдила, као и то да је од ње затражено да се изјасни о наводима пријаве, наводећи да је разлог због чега је тужиоцу понуђено закључење анекса бр. 9 Уговора о раду било понашање управо тужиоца, којим је узурпирао рад одељења којим је руководио (... Одељења за, коме је непосредно претпостављена била ВВ, услед чега је дошло међу запосленима до поделе и свађа, те проносио разне неистините приче и малтретирао ГГ подношењем против ње дисциплинских пријава.

Супротно жалбеним наводима, правилан је закључак првостепеног суда да је разлог за премештај тужиоца, било управо његово понашање, које је довело до дестабилизације у организационом делу, односно до нарушавања међуљудских односа у одељењу у коме је био ..., а не извршено узбуњивање. Такође, правилно првостепени суд налази да су нетачне тужиочеве тврдње да је у Анексу уговора о раду наведено да се премешта на друго радно место и због пријава које је подносио против помоћника директора, с обзиром на то да у Анексу бр. 9 Уговора о раду и Анексу од 16.11.2023. године, такви наводи не постоје. Са тим у вези, правилно првостепени суд наводи, да тужилац током поступка није предлагао да се прибави захтев за његов премештај како би се утврдило када је премештај тачно затражен и из којих разлога, али је потврдио да је то било у августу 2022. године, чиме је пропустио да учини вероватним да је доношење појединачног акта којим је решавано о праву тужиоца у радном односу (Анекс бр. 9 Уговора о раду) у непосредној вези са узбуњивањем, односно изношењем информација о раду челних особа у Филијали туженог у Суботици. Даље, првостепени суд правилно закључује, да с обзиром на то да директор филијале не одлучује самостално о премештају запосленог у оквиру филијале, већ само може да у том правцу поднесе захтев, а уколико се исти оцени основаним, добија сагласност за премештај и тек тада запосленом може бити упућена понуда за закључење анекса уговора о раду, те да је таква сагласност (за промену радног места тужиоца) дата у децембру 2022. године, али да тужени ни тада тужиоцу није понудио предметни Анекс уговора о раду, јер је тужилац управо у децембру 2022. године отпочео са коришћењем боловања, на коме је био све до 05.06.2023. године, када му је уручено

обавештење о понуди за закључење Анекса бр. 9 Уговора о раду, те да иако одсуство са рада због болести није разлог који онемогућава послодавца да запосленом да понуду за закључење анекса уговора о раду, овакво понашање послодавца (туженог), не говори у прилог наводима тужиоца да је након откривања информација о неправилностима у раду туженог распоређен са послова ... Одељења за на радно место Службеника за, јер је тужилац још готово пола године за време док је био на боловању, добијао плату према ... пословима у Одељењу за ..., да је премештај тужиоца био у узрочно-последичној вези са радњама узбуњивања, да би тужиоцу већ у децембру 2022. године била дата понуда за закључење предметног Анекса уговора о раду, према којој би прешао да обавља послове са нижим коефицијентом за обрачун зараде, а не тек у јуну наредне године.

Правилно првостепенио суд, у смислу одредаба члана 21. и члана 29. Закона о заштити узбуњивача, налази да тужилац није доказао до степена вероватноће, да је премештај на друге послове, односно давање понуде за закључење Анекса бр. 9 Уговора о раду, штетна радња у вези са узбуњивањем. Следом чињеничног утврђења да је у организационом делу којим је тужилац руководио, дошло до знатног нарушавања међуљудских односа, до захтева запослених за премештај из тог дела, због понашања управо тужиоца и до пријава против тужиоца за мобинг, говори у прилог закључку да је до стављања тужиоца у неповољнији положај понудом за закључење наведеног Анекса дошло управо кривицом тужиоца због његовог понашања, а не због поднете кривичне пријаве против директора и помоћника директора Филијале туженог у Суботици. Следом наведеног, те правилном применом правила о терету доказивања, правилно првостепени суд, насупрот жалбеним наводима, налази да тужилац није доказао да је радња спољашњег узбуњивања имала узрочно-последичну везу са понудом за закључење Анекса бр. 9 Уговора о раду и да исто представља штетну радњу у вези са узбуњивањем из члана 2. тачка 7. Закона о заштити узбуњивача, нити да је тужиоцу у вези са узбуњивањем нанета штета тако што је премештен на ниже радно место, тако што му је смањен коефицијент за обрачун и исплату зараде и основна зарада. Разлози његовог премештаја су последица лоших међуљудских односа које је створио управо тужилац, причама и поступцима који су довели до раздора међу запосленима, а све због амбиције тужиоца да постане директор ове Филијале, те настојања да дискредитује ГГ, када је схватио да је иста кандидат за ту функцију. Томе у прилог говори и околност да је тужилац, у кривичној пријави коју је поднео 11.08.2022. године, навео да су радње, за које сматра да је одговорна бивша директорица Филијале, започеле још 29.03.2019. године, што указује да је он, тек након што је на послове у Филијали запослена ГГ, схватио да тужени не дели његово размишљање у погледу наследника на месту ВВ, предузео радње којима би умањио поверење и углед ... и Филијале јер је, што је и сам навео у својој изјави и у поднесцима које је упућивао на разне адресе, желео да конкурише на послове ... Филијале и сматрао да је једини квалификован и компетентан за те послове, те да је већ одређеном броју запослених обећавао друга радна места када он буде ... ове Филијале, што све указује на то да је тужилац имао лични интерес у радњама узбуњивања, а који закључак првостепеног суда прихвата и овај суд.

Надаље, овај суд прихвата за правилан и став првостепеног суда да ни обраћање тужиоца у фебруару и јулу месецу 2022. године, председнику Републике Србије, нема карактер спољашњег узбуњивања, из разлога што према члану 12. став 3. и члану 18. став 1. Закона о заштити узбуњивача, спољашње узбуњивање представља откривање информације овлашћеном органу, чиме започиње поступак спољашњег узбуњивања, док у смислу члана 12. Устава Републике Србије, у надлежности председника Републике није да одлучује о наводима који се тичу наведених незаконитости, нити то представљају обраћања тужиоца члановима своје политичке партије.

Исто тако, ни распоређивање тужиоца на послове ... Филијале, није последица деловања тужиоца као узбуњивача. Наиме, након одређене привремене мере (по решењу Вишег

суда у Суботици у предмету бр. Ппр-уз 1/23 од 26.10.2023. године), којом је одложено правно дејство Анекса бр. 9 Уговора о раду од 05.06.2023. године, тужени је тужиоца распоредио на послове ... Филијале, Анексом уговора о раду од 16.11.2023. године, који одговарају стручној спреми тужиоца и за које послове увећани коефицијент за обрачун зараде износи 28,49. Међутим, ни овом радњом, како то правилно налази првостепени суд, тужени није извршио штетну радњу у вези са узбуњивањем (премештај на радно место које није обавезно по систематизацији радних места и може бити у сваком моменту укинута, а није од есенцијалне важности као радно место ... са кога је тужилац распоређен), јер је поступајући по одређеној привременој мери (којом није наложено да тужиоца врати на послове ... Одељења за), тужиоцу понудио закључење наведеног Анекса уговора о раду за послове који одговарају његовој стручној спреми, према коме је тужилац распоређен на послове где му је коефицијент за обрачун зараде већи него што је био на пословима ... у поменутом Одељењу, послови на које је тужилац распоређен, у тренутку распоређивања, су били систематизовани општим актом туженог, а тужилац не наводи, нити доказује да је тужени предузео неке радње у смислу измене акта о систематизацији и евентуалног укидања послова ... Филијале, након што га је на исте распоредио, а које послове је раније обављала ГГ, садашњи ... Филијале.

Надаље, овај суд прихвата за правилан и став првостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева и у делу којим се тражи да се утврди да је тужилац стављен у неравноправан положај у односу на друге запослене, тиме што је тадашњи Филијале, ГГ, против њега 10.09.2022. године покренула дисциплински поступак који је вођен без стварног и објективног разлога, зато што је против ње подносио различите пријаве. Наиме, у току поступка је утврђено да је ГГ, са позиције ... Филијале, поднела пријаву повреде радне обавезе против тужиоца из разлога што је исти 03.08.2022. године против ње поднео лажну и злонамерну пријаву повреде радне дисциплине по којој се водио дисциплински поступак, а том приликом је из пријаве изоставио ДД, као друго овлашћено лице, што према подносиоцу, пријаву против ње чини злонамерном и поднетом из личних разлога и представља тежу повреду радне обавезе. Наведена пријава тужиоца (од 03.08.2022. године) против ГГ је поднета пре него што је тужилац извршио спољашње узбуњивање, 11.08.2022. године, док је дисциплинска пријава против тужиоца уследила након тога. Поступак против тужиоца је окончан обуставом дисциплинског поступка, решењем туженог од 23.12.2022. године, па се у оваквој ситуацији, не може говорити о стављању тужиоца у неравноправан положај у односу на друге запослене, имајући у виду да пријаве против Филијале, други запослени нису ни подносили, већ само тужилац, те је и пријава била усмерена само против њега. Исто тако, нема места ни закључку, како то правилно налази првостепени суд, да је због учињеног узбуњивања тужени, као послодавац, према њему створио непријатељско окружење на раду, у изостанку конкретних навода на који начин је то учињено, чиме овакве наводе, тужилац није довео ни до степена вероватноће, а није пружио ни доказе на околности да је промењен однос дела колега према њему као резултат деловања туженог. Наиме, како је и напред наведено, сам је тужилац, својим понашањем, допринео удаљавању дела колега од њега, а од децембра 2022. године и није радио, јер је након повратка на посао са боловања, 05.06.2023. године, убрзо поново отишао на боловање, те и није био у контакту са колегама на послу.

У односу на део тужбеног захтева којим је тражено да се туженом забрани вршење других штетних радњи према тужиоцу као узбуњивачу, а које штетне радње према члану 2. став 1. тачка 7. и члану 21. став 1. Закона о заштити узбуњивача, представљају радњу послодавца, чињење или нечињење, при чему је то само она радња која угрожава, односно повређује право лица, односно којом се то лице ставља у неповољнији положај, а у вези са узбуњивањем, правилан је закључак првостепеног суда да у одсуству конкретизације тих радњи, није било могуће оценити штетност истих и њихову везу са извршеним узбуњивањем, па самим тим ни забранити њихово вршење, те се одбијење и тог дела захтева показује правилним.

Напоследку, овај суд прихвата за правилан и став првостепеног суда о неоснованости захтева тужиоца за накнаду нематеријалне штете по свим опредељеним основима, следом чињеничног утврђења да се тужилац јесте због проблема које је имао на послу јавио психијатру 10.03.2023. године, да му је констатован поремећај прилагођавања због дуготрајне изложености стресним ситуацијама на послу, а што је реметило његово социјално функционисање, али и да се поремећај психичке равнотеже тужиоца, не може се довести у везу само са извршеним узбуњивањем, већ да је био присутан и у ранијем периоду. Како тужилац није са успехом доказао да је тужени понудама за закључење Анекса уговора о раду учинио према њему штетне радње, нити да је то учинио било којом другом радњим или пропустом, а да је исто у вези са учињеним узбуњивањем, правилно је првостепени суд одлучио када је одбио и део тужбеног захтева тужиоца за накнаду нематеријалне штете, као и захтев за обавезивање туженог да о свом трошку објави пресуду на порталу „Пиштаљка“ и на почетној страници сајта туженог, као средствима јавног информисања, те су сви жалбени наводи усмерени на супротно, неосновани.

Неосновано се жалбама парничних странака оспорава одлука о трошковима поступка. Тужиоцу, имајући у виду да у спору није успео, накнада трошкова поступка на терет туженог не припада, сем трошкова приступа на рочиште заказано за 10.07.2024. године, који трошак је досуђен без обзира на успех странака у спору, применом члана 155. ЗПП, како то правилно налази и првостепени суд и на које образложење се, ради избегавања непотребног понављања, жалилац (тужени) упућује. Са друге стране, туженом не припада тражена накнада трошкова парничног поступка на терет тужиоца, у изостанку захтева за накнаду, у смислу одредбе члана 163. став 2. ЗПП, опредељеног и по врсти и по висини, с обзиром на то да су исти у поновном поступку, на рочишту од 24.09.2025. године, на коме је главна расправа закључена, у коначном опредељени само по (укупној) висини у износу од 500.000,00 динара, без конкретизације радњи за које се трошкови траже (врсти).

На основу свега претходно наведеног, а имајући у виду да се ни осталим жалбеним наводима не доводи у питање законитост и правилност побијане пресуде, овај суд је применом члана 390. ЗПП жалбе странака одбио и првостепену пресуду потврдио.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду жалбених трошкова, овај суд је нашао да му накнада истих на терет туженог не припада, јер са својим правним леком, који је као неоснован одбијен, није успео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

Олгица Милошевић, с.р.
За тачност отправка: